

Festivalový zpravodaj

A jaký je váš oblíbený papír?

Sobotní večer vyvrcholil Papírovými inspiracemi. Ač se na poslední chvíli muselo trochu improvizovat, předvedli jsme vám to nejlepší z papírové kultury v Evropě.

Zdravím vás, Lálo a Jakube a FEMAD taky. Je mi už líp, ale smutek, že jsem musel tak krátkodobě odřeknout účast na svém nejoblíbenějším festivalu, potrvá delší dobu. Moc všechny pozdravujte, a kdyby to šlo, prosím, tak prostřednictvím zpravodaje na besedě v kruhu. Mnoho zdaru a za rok určitě nashle!
Václav Špirit

FEMAD má své záchranáře!

Zdeněk Ptáčnick a Martin Pospíšil v sobotu v brzkých ranních hodinách zachránili život! Zachránili život neznámému, plachému chlapci, který zde nechce být jmenován, avšak svým záchráncům velmi děkuje! A my jsme pyšní, že máme takhle bezpečný festival!

Dostaň mě pryč!

- Přemýšlíš, jak se dostat pryč z právě probíhajícího semináře?
- Máš chuť na vynikající zmrzlinu z cukrárny na náměstí?
- Co si třeba na chvíli schrupnout v lázeňském parku?

Již na sebe nemusíš trapně upozorňovat nemístnou prosbou o předčasný odchod, nech to na nás. Pod stolem tajně vytukej SMS ve tvaru: DOSTAN_ME_PRYC (své jméno + místnost, kde jsi) a odešli na 732 216 908.

Cena jedné SMS dle tvého operátora, technicky zajišťuje firma FEMADsos.

Program

Neděle 13. září

08.30–10.00 Snídaně

10.30–12.40 Divadlo Aloise Jiráska Úpice:
KONEC DĚTÍ

12.50–13.40 Diskusní kluby

12.45–14.15 Oběd

14.20–15.20 Beseda v kruhu

15.30–17.00 Volba vítězů, vyhlášení výsledků
a slavnostní zakončení přehlídky

17.00–18.00 Číše vína na rozloučenou

DIVÁCKÉ VÝKŘIKY

Mně se to moc líbilo, já jsem tomu rozuměla. Jsem věřící, některé věci mi tam samozřejmě nesedly, ale celkově to bylo dobré.

Já jsem to bohužel neviděla.

Mně se to líbilo, po první půlce jsem si říkala, co z toho vyleze. Ale v tuto chvíli mi to nevadilo.

Nevím, já to neviděl.

Zadumané severské filozofické.

Ráda bych něco řekla, ale nebyla jsem na představení.

Já chci něco konečně veselého.

Nevím, co vám mám říct, byl jsem na semináři Petra Kracika.

Jestli divadlo má člověku něco říkat, tak tohle bylo první divadlo, kterému se to povedlo.

Do divadla jsem se nevešel, takže nevím, jaké bylo představení.

Mně se to moc líbilo, ale těším se na kruh, až mi to někdo vysvětlí.

„Patříme k souborům, kde se herci obměňují“

Rozhovor s režisérem Tomášem Trumpešem ze souboru Divadla NABOSO o inscenaci Lhář podle knižní předlohy Martina A. Hansena.

Jak z románu vznikl scénář? Byla to pouze vaše práce, nebo se na tom podílel celý soubor?

Byla to moje práce. Možná během zkoušení nastaly nějaké drobné úpravy.

Přečetla jsem si, že při premiéře čtení románu do rádií bylo v ulicích Dánska více pusto, než když hrála fotbalová reprezentace finále mistrovství světa – všichni seděli doma u rádia. Čím si vysvětlujete tak obrovský zájem o dílo?

Asi tím, že je to pro Dány významný autor, my ho tady zas tolik neznáme, ale pro ně je opravdu velmi důležitý. On to původně psal právě přímo pro rozhlas, ještě dříve než to vyšlo jako román.

Jste zakladatelem souboru NABOSO. Předcházel mu nějaký dramafák?

Ne, vznikl paralelně. Nejdříve vznikl činoherní soubor a pak jednu dobu fungoval u nás na gymnplu

dramatický kroužek jako taková pobočka, která dělala hlavně divadlo poezie.

S kolika členy jste začínali a kolik jich máte teď?

Začínali jsme poměrně velkou inscenací, na které se podílelo asi dvacet lidí a postupem času se to dost proměňuje podle typu inscenace, kterou zrovna děláme. Takže jak jste sami mohli vidět, teď je to něco přes deset lidí. Patříme k souborům, kde se herci obměňují. Zrovna jsem přemýšlel nad tím, že jsme tady hráli před šesti lety Gazdinu robu a myslím, že tam hrál jeden člověk z dnešního představení.

POSTŘEHY Z KULOÁRŮ

Na úvod bych rád řekl, že jsem byl do této role donucen pod výhrůzkou pana starosty, že jestli ji nepřijmu, tak budu okamžitě vykázan za hranice města Poděbrady.

Ve finále by vás poslali na Šrámkův Písek, kde doteďka nevím, co tam má vlastně být...

No a teď se s tím srovnajte, že jo, protože jste drzouni!

No když byla těhotná, tak byli dva, takže jí to vlastně pomáhalo!

Ale mě tam obdivovali, že tam mám spoustu divadla.

U nás to tak vyplývá jako vždycky.

Byla jsem tak strašně naštvaná, že to nikde nevěř. Až to začalo vřít ve mně.

Já jsem se strašně ztrácel ve jménech. Když se o někom začalo mluvit, tak jsem vylučovací metodou došel k tomu, kdo to je.

„Já jsem si říkal, že už musíte spadnout.“ „Já mám v kalhotách takovou železnou konstrukci.“

Pamatuju se dobře? Občas mám i paměť.

Já dělám divadlo, protože neumím tesat do kamene.

> Jana Ježková

> Číslo popisné zámku

17.00	Yves
	„Před“
19.00	Slavn
	44. cc
19.30	ZELN
	10.00
	18.30
	22.00
	10.00

Rozhovor s Igorem Lánikem, osvětlovačem z Boskovic

Jak jste se dostal k tomu, že jste osvětlovač?

Dostal jsem se k tomu na civilní službě, kde jsem svítit musel, a pak už mi to zůstalo jako koníček tak posledních dvanáct let. Přežilo to několik dětí a manželství, ale souboru zůstávám věrný.

Jaký máte vztah k inscenaci? Baví vás práce na tomto představení?

Ano, baví, protože je to vždycky tak, že se představení začne skládat a začíná se textem

a prvními čtenými a technika > Vy sami přichází až úplně nakonec. Takže se to hodně dodělává v průběhu prvních repríz. Složitě texty člověka nejdřív děsí, pak mi to přestává dávat smysl a nakonec, když se to hraje dost dlouho, začne to dávat smysl.

Máte nějaké technické moudro z vašeho kumštu?

Technici si myslí, že režiséri inscenují vše, jako by to bylo naposledy, a většina techniků v to doufá.

Rozhovor o uměleckém souboru Slovánský tyátr a o Zdeňku Vévodovi s jeho zakladatelkou a principálkou Martinou Bičovou

Já jsem zakladatelka. A práskl jsi na sebe, kdo jsi vlastně ty? (otázka směřovaná na Zdeňka Vévodu) On je režisér a teď i umělecký šéf. Ale nebyvalo tomu tak vždy, že? Protože když jsem přišla na gymnázium, tak Zdeňkovi bylo 15 a byl dítě v prvním ročníku. Založili jsme divadlo, na konci ledna jsem vyvěsila cedulku „Pojďte si zablblnout“. A Zdeňk byl jedním z těch prvních, co se přišel podívat. Čtyři roky s námi hrál a pak šel studovat divadlo a film. A už u nás zůstal na věky a já jsem mu tak postupně to umělecké popředávala. Teď jsem já ten kubic a organizátor a zarižovatel. Zdeňk dělá všechno možné. Od grafiky programů, přes režii, prostě, co je potřeba. On je takový multi-člověk, a to se krásně hodí.

„Pro mě je zásadní aby to bylo praktické a převozitelné. Takové divadlo do batohu“

Rozhovor se Zdeňkem Vévodou, režisérem Slovánského tyátru Olomouc

Většinou autorsky upravujete klasický dramatický text. Kdy poprvé jste si řekli: „Chci dělat klasiku, ale po svém?“

My jsme zkoušeli i jiné věci. Dělalí jsme i současné texty. Ale protože náš soubor funguje na gymnáziu, tak jsme chtěli, aby byl pro školu nějak užitečný. Což klasické tituly přináší. Můžeme studentům dávat náhled na dramatické tituly, které znají z výuky. Třeba je na divadle nikdy neviděli a mají vůči nim nějaké předsudky a myslí si, že nejdou udělat jinak než klasicky v Národním divadle. Pro nás to bylo zajímavé i z hlediska autorských práv, které tím pádem nemusíme řešit. A můžeme na známý titul přitáhnout větší publikum. Skloubením těchto dvou věcí vznikla dramaturgie čtenářského deníku, jak já tomu říkám.

Jaké pro vás bylo hlavní téma, kterého jste se držel při úpravě textu *Naši furianti*?

Češství. To, že tam jsou typy lidí, které pořád přežívají v českém národě. Stroupežnický měl ty typy odkoukané z Honic, kde vyrůstal a kde se původní děj odehrává. A já si myslím, že svým způsobem pořád přežívají. Ať už v jedincích, rodinách, na nejmenších vesnicích i na úrovni vyšší politiky. Je to trochu náhled charakterů a pohrávání si s českou mentalitou. Ale základem pro nás bylo to, že chceme dělat grotesku.

Byly mezi vámi někdy neshody?

Já bych tomu neříkala neshody. Občas máme na něco jiný názor. V tom smyslu, že já si nejsem jistá, jestli bude fungovat to, co on vymyslí. A on si sveřepě stojí za svým. Nakonec to dopadá různě. Někdy má pravdu on, někdy já. Ale většinou to dělá sám. Má výborný nos na výběr herců do správné role, a to je podle mě klíč k úspěchu.

Do souboru si žáky vybíráte?

My je nevybíráme, nejsme nabobové. Mezi novými prvky se vždycky najdou lidi, i z francouzské sekce. My jsme totiž bilingvní gymnázium. Jsme otevření každému, kdo se k nám přitoulá. Někdo třeba zůstane u maličkých rolí, někdo pomáhá s různými věcmi, z někoho se vyloupne člověk, který potom pokračuje na herectví. A už za těch 13 let máme 4 lidi na DAMU a na JAMU.

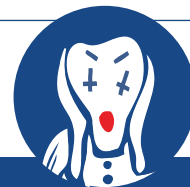
S inscenací jste navštívili přehlídky a hráli jste i mimo vaši domovskou scénu. Našel jste někde prostor, do kterého by představení přesně zapadlo?

Já myslím, že ještě nepřišel. Ale může se to stát. My zkoušíme v různých prostorech a u každé hry je to jinak. Třeba na Romea a Julii jsme přesně věděli, jaký ho chceme. Na Maryšu jsme si dlouho mysleli, že nejde hrát jinak než na kukátko, nakonec to taky šlo. A s furianty zkoušíme a experimentujeme. Někdy je hraje pod jevištěm, někdy je hraje na arénu a dokážu si to představit i někde v hospodě. To bych si vlastně rád zkusil. Najít nějaký bar nebo hospodu, protože to představení tak trochu smrdí tou knajpou. Tak by to tam mohlo hodně rezonovat.

Vaše poslední inscenace byly na převážně „čisté“ scéně. Dělal jste už inscenaci se složitější scénografií?

Ano, byla to moje první režie v tyátru. Jmenovala se Poslední sen Olleho Johanssona a tam bylo cílem co nejvíce zaplnit scénu. Na jevišti visely batikované záclony na tazích, se kterými se pracovalo a byly různě nasvícené. Byly tam praktikáblky a spousta menších rekvizit, které měly udělat svinčik. S kulisami jsem jinak nikdy moc nepracoval a ani bych nechtěl. Teď připravujeme *Ženitbu* a máme v ní čtyři jednoduché paravány a už z toho mám trochu obavy. Ale pro mě je zásadní, aby to bylo praktické a převozitelné. Takové divadlo do batohu.

DIVÁCKÉ VÝKŘIKY

Osvěžující je asi to nejlepší slovo!

Mně se to líbilo! Prostě jo, líbilo!

Mně se to líbilo, jen mě mrzelo, že nebylo uvedeno, že je to parodie. Já jsem v tom totiž kdysi hrála a pro mě to bylo trochu zklamání. Herecké výkony výborné, ale byla to parodie, a na to jsem nebyla připravená. Samozřejmě, člověk se smát musí, děcka byly výborný, akorát nevím, jestli by se Stroupežnický neobrancel v hrobě.

Já jsem rád, že jsem furianty viděl zrovna od nich. Byli v tom úžasní, akorát to šlo trochu na úkor příběhu. Všechno to bylo hlavně o nich a o jejich dovednostech a bylo to skvělé, akorát ten příběh byl odsunut na druhou kolej.

Já jsem z toho taková rozpačitá.

Mohli nám říct, že to bude parodie.

Já jsem naprosto nadšená! Konečně!

POSTŘEHY Z KULOÁRŮ

My jsme čekali, že vy, jako nejmladší soubor, budete lídři. V tomto (erotickém) směru jste nás zklamali.

Ale vona byla zase vopíchaná! ... A pak, že tam nebyla erotika.

I program je u vás nedostatkově zboží, jenom delegáti.

Mě strašně potěšilo, jak ona mu tam strká ten šroub do zadku a on tam úpí, ale pak se mu rozleje v obličejí blaho...

A Lébla jsi viděl na jevišti, nebo ze záznamu? Nebo jsi ho jenom potkal?

Já bych tam dal třeba Evu a Vaška.

Je tady Fialová? No, vy jste ve skutečnosti mnohem hezčí než na jevišti!

Chceš říct, že jsou tam výrazné feministické prvky.

Nejste profesionál, tak se vám občas stane, že dáte nějakou scénu třeba dozadu.

Všichni jsme z těch lavic někdy spadli, známe ten pocit, jak se to zhoupne.

Já bych řekla, že Zdeňk je hravej. A jak jdou roky, tak je ještě hravější.

Počkat, mluvíte ještě pořád o divadle?

Ten studenej severskej vítr vyvanul ten český smrdek.

DIVÁCKÉ VÝKŘIKY

Pro mě už to bylo moc vykonstruovaně depresivní. A jsem za to ráda, protože mě to tak nevzalo.

První půlka ještě šla, ta druhá byla horší.

Už od začátku mi bylo jasné, jak se to bude vyvíjet dál. Takže ten konec nebyl žádný překvapení...

Já zopakuju svoji předchozí reakci: AAAAAA-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!

Já si myslím, že to je stopadesát dílů Ordinance v Růžové zahradě zkombinovaných do jedné inscenace... Ale jako komprese, komprese. Hráli pěkně, ale bolelo to.

Co se týče lásky bylo to fakt super.

Bylo to úplně úžasný! Nádherný! Na konci nás to dojalo. Mělo to pointu, mělo to příběh, mělo to grády.

Úžasná hudba, neskutečná.

Já si myslím, že tam mohl být víc využitý ten potenciál genetického inženýrství toho světa, ve kterém ten kluk musel vyrůstat. Sice by to byl trochu jiný žánr než toto sociální drama, ale já myslím, že to mělo nevyužitý potenciál.

POSTŘEHY Z KULOÁRŮ

Po tom odpoledním příjemném odlehčení jsme zase spadli do depky.

Já to dořeknu a pak mi vynadej.

Půl hodiny uplynulo jako voda, já bych se vrátil k textu.

Mám zakázáno mít názor, takže nemám názor, všechno je to z kruhu.

Žena je něco jiného než muž.

Teď nám konečně začínají konflikty.

A nikdo neřekne: Takhle to má být! (Výmluvně omluvný pohled, že přece jen trochu jo.)

Nakonec si člověk stejně musí vybrat, z čeho ty řízky udělá.

„Mimochodem ten zákon byl letos odsouhlasen“

Alena Herman: KÓD NULA

Jak se vám u nás hrálo? Jaké máte bezprostřední pocity?

Pocity mám vynikající. Jsem spokojená. Svým kolegům jsem držela palce, protože jsme to už dlouho nehráli a moc se mi všichni líbili. Takže já jsem spokojená.

Jak a kde vznikla úplně počáteční myšlenka tohoto tématu?

Ta už je stará už aspoň dva roky, když jsem poslouchala zprávy při práci o nějakém novém zákonu v Anglii, že se tam budou dělat děti ze dvou vajíček a jedné spermie. Mně to přišlo proti přírodě, tak jsem napsala tohle i proto, že jsem chtěla něco současného. A i proto je ta hra vložena do anglického prostředí a mimochodem ten zákon byl letos odsouhlasen.

Když jste psala, už jste věděla, kdo bude hrát kterou roli?

Trošku jsem měla představu. Ale když jsem to dopřela, řekla jsem si, že tohle nemůžou hrát ochotníci. Trochu mi jich bylo líto, ale oni z toho byli nadšení a mně se pak dobře pracovalo.

Co bylo nejtěžší na tom skloubit text, režirování a hlavní roli?

Byla to hodně těžká práce. Režirovat sebe sama je prostě něco šiléného. A škrtat ve vlastním textu to je také šiléná věc. Já vím, že spousta lidí třeba na různých přehlídkách by mi to ráda vyškrtala, ale já jsem potom dala už na radu od lidí, kterých si vážím. A ti řekli, že představení funguje a mám ho tak nechat. Pokud si ho někdo chce proškrtat a udělat podle svého, tak klidně může. (smích)

Má vaše postava společné rysy s vámi?

Není v tom žádná životní zkušenost, spíš postoj k životu a určitým hodnotám. Každý to má jinak, a takhle jsem vyjádřil svůj postoj k tomu zákonu já.

Chcete něco vzkázat FEMADu?

Já jsem v Poděbrad poprvé v životě, takže si to užívám. Festivalovou atmosféru také neprožívám tak často a po tak dlouhou dobu, i když jsem festivalů prožila hodně po celé republice, ale tady si to užívám.

Marek Herman – světla a zvuk KÓD NULA

Jak jste dnes spokojen s tím, co jste předvedli?

Myslím, že se to povedlo standardně.

Co říkáte na FEMAD?

Jsem tu poprvé a v divadle je úžasná atmosféra.

Nebyly s naším lehce atypickým divadlem nějaké problémy?

Museli jsme to trochu přeuspořádat. U nás takovou forbinu nemáme, tak jsme to museli posunout trochu dopředu.

Jak dlouho vám trvá postavit scénu?

U nás si na to dáváme tři hodiny, ale v Kroměříži nás to dost vyškolilo. Na stavbu jsme tam měli asi jen hodinu. Dalo se to zvládnout, ale tady to bylo tak za dvě hodinky i se světly.

Co je na tomto představení pro vás složitější?

U nás je normálně jeden zvukař a jeden osvětlovač, tady to mám na starost sám a je tam toho hodně. Když jsme s představením začínali, trochu jsem s tím bojoval a i teď jsem před začátkem téměř stejně nervózní jako herci, protože se tam dá mnoho věcí zkrátit.

44. ročník divadelního festivalu FEMAD s podtitulem Salón odmítnutých pořádá Divadelní spolek Jiří Poděbrady a Městské kulturní centrum Poděbrady.

Ředitel festivalu: Jakub Charvát +420 723 800 599 | Organizační sekce: Zdeněk Havlas +420 603 886 582 | Tiskové středisko: Jana Langrová +420 776 614 885

Stravovací sekce: Hana Svobodová a Miloš Novák | Moderátor: Martin Kočí | Bufet: Mirek Fišer a dalších 30 členů Divadelního spolku Jiří

LEKTOŘI DIVADELNÍCH KLUBŮ A SEMINÁŘŮ: Rudolf Felzmann, Petr Kracik, František Zborník, Jaroslav Kodeš, Ivo Kristián Kubák

